

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

XV. Quod cum adhuc Prior esset, pecunias à Iudæis mutuari prohibuit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

ipsi ad horam tertiam vix occurrenti, quod plus nimio esset monachus, velut improperebat. Nec hoc tantum Romæ, sed etiam vbiq; terrarum studiosè seruabat. Vrebatur sæpè æstiuis diebus acriore Italici solis ardore, quod matutinas in his sacris studijs occupans horas, extrahi ab ecclesia circa sextam quandoq; horam vix poterat. Et quia non solum simplex religiosa innocentia, sed & prudens erat singulari sapientia, mittebatur sæpè à magistro, ad diuersas partes orbis terrarum, & vices Apostolicas in partē ab eo vocatus sollicitudinis prudenter administrabat. Nec iuxta modum gratiæ à Deo sibi collatæ, inferior in hac parte erat Dauid, de quo scriptura sacra loquitur, quod ad imperium regis ingrediens & egrediens, in toto illo regno fidelis extiterit, cum ille in illo Iudaico, hic in longè sublimiore christianæ reipublicæ regno, totas animi & corporis vires consumendo, fidelis fuerit.

Quod cum adhuc Prior esset, pecunias à Iudæis mutuari prohibuit.

CAPVT XV.

ET quia fidelitatis vel fidei eius extollendæ causa de Iudaico regno

gno merito facta est, quod mente exci-
 derat ad hoc probandum pertinens, refe-
 ratur. Hoc enim in ipsis & de ipsis iudeis
 probari contigit. Accesserat, ut supradictum
 est, nouiter ad Prioratus sancti Martini
 curam administrandam, & inter cetera
 negotia debita monasterij, ipsi à fratri-
 bus proponebantur. Requirens ille credi-
 tores, quosdam ex ipsis iudeos esse co-
 gnouit. Statimque ad fratres ista sibi re-
 ferentes conuersus, & vnde inquit hoc
 vobis; quod christiani & monachi, à lu-
 dæis & impijs mutuas accipere pecunias
 voluistis? Quæ enim conuentio Christi
 ad Belial, aut quæ societas luci ad tene-
 bras? vel fidei, cum infidele? ite ait, ite,
 & huius improbandæ societatis vincu-
 lum, pecunias illas soluentes, festinanter
 dirumpite, & iudeis vltimus in ratione
 dati & accepti, mutui vel depositi, vel cu-
 iuslibet commercij, communicare no-
 lite vel caute. Ad hæc cum illi responde-
 rent, non posse se monasterij paupertate
 cogente, à mutuandis iudeorum pe-
 cunijs abstinere; absit, inquit, absit,
 nec vnquam deinceps sermo iste de o-
 re vestro procedat. Quo enim vultu,
 qua conscientia, ad altare saluatoris
 Christi accedere, qua fronte ad collo-
 quium

quum piæ matris ipsius venire tentabo, cum blasphemis hostibus eius blanditus fuero? Quomodo pessimis inimicis ipsorum amicus effectus, ipsis placere valebo? Quomodo illo ore, quo pecuniarum vel cuiuslibet rei causa, eis blanditus fuero, ipsos inuocare vel deprecari audebo? Videte igitur ne de his vltcrius quæstio fiat. Soluite citò quicquid eis debetis, & velut æterna lege præfixa, ab vniuersis eorum commercijs deinceps abstinete. Sic fidei zelo deuotus homo repletus, & contractus illos inhibuit, & quid amoris in intimis cordis sui, Christo Domino suo seruaret, ostendit.

De schismate Romana ecclesia, & quam viriliter catholicam partem defenderit.

CAPVT XVI.

HANC suam erga Christum & eius ecclesiam fidem, maximè illo tempore probauit, quando schismaticus furor contra vnus colubæ, hoc est eiusdem ecclesiæ vnitatem altare prophanum erexit. Diuisa erat, immò discissa, Romana prius, dehinc tota Latina Ecclesia, & primò ex magna sui parte, vbi & pecunia intrusum Leonis filium se-

que-